

hørt en eneste modsigende Uttring uden den Paastand, som Ingen skal gjendrive, at der blandt de Ugifte ere Enkelte paa ringe Gage, der kunne have et saadant Tillæg. Behov. Men Spørgsmaalet er, om disses Tal ikke er forsvindende imod Tallet af dem, for hvem et saadant Dyrtidstillæg ikke vilde være nogen Gjenstand af Vigtighed, om ikke det er forsvindende i Sammenligning med dem paa høiere Gage, som derfor maaskee skulle ernære og opdrage en talrig Familie. Derom har jeg ingen Tvivl, og derfor agter jeg, som jeg allerede har tilladt mig at bebude, at stille et Endringsforslag i den Retning, og jeg har det Haab, at det med eller uden Modification ogsaa vil blive til Lov.

Drejer: Det er nogle saldne Uttringer navnlig (af den sidste ærede Taler), der foranlediger mig til den Bemærkning, at det ingens lunde er, fordi Sagen er kommet fra det andet Thing eller af Hensyn til mulige Stemninger i det andet Thing, at jeg har erklæret mig for det, Min Anskuelse om Sagen og min Overbeviisning med Hensyn til samme er saaledes, at jeg selv om det var kommet uforandret til os, som det af Regjeringen var forelagt det andet Thing, dog vilde have bidraget Mit til, at der her kunde skee en Forandring i den Retning, hvori det foreliggende Forslag gaader. Det maatte maaskee derhos, da jeg engang har tilladt mig at begjære Det, være mig tilskadet at henvende et Spørgsmaal til den høitærede Finantsminister, foranlediget ved den Paaberøbelse, der fra forskjellige Sider er skeet om, at man maatte tage et afgjørende Hensyn til Regjeringen og navnlig Finantsministeren, naar han har erklæret, at just den ved den tidligere Lovs Udførelse vundne Erfaring havde ledet til at forlade den Fordelingsmåde, som ved den tidligere Lov var bestemt. Jeg ønskede nemlig, for desto bedre at kunne klare denne Sag med mig selv, at høre den høitærede Ministers Uttring om, hvorvidt den vundne Erfaring har ført til, at see de antydede Misligheder alene eller for den allervæsentligste Deel i de Forhold, hvor Understøttelsen maatte ifølge den tidligere Lov tildeles de Ugifte, eller om der

paa den ikke tillige i mangfoldige Tilfælde var funden lignende Banfeligheder og Misligheder under Gjennemførelse af Loven med Hensyn til de Gifte og Familieforsørgerne.

Ungaard: Jeg er i alt Væsentligt enig med den ærede Landstingsmand fra Veile (Lehmann), og skal derfor kun tillade mig et Par Bemærkninger. Det vilde vistnok ogsaa have været mig det Kjæreste, hvis Loven kunde have været saaledes, at baade de Gifte og de Ugifte kom til at nyde Godt deraf; men man maa vel erindre sig, at her ikke er Spørgsmaal om nogen Gagetillægslov, men om en Understøttelseslov; og man kan troe mig, jeg har den Erfaring fra min lange Løbebane som Medlem af Collegierne, at det netop er de Embedsmand, der ere i den Stilling, at de have en Gage af imellem 800 og 1,000 Rd., som ere sørgeligst stillede under Coniuncturer som de nærværende. Naar altsaa ikke begge Classer kunne hjælpes, saa troer jeg, at man hellere bør gaae til at hjælpe dem, som Regjeringens Forslag vil hjælpe, end gaae den Vej, som det nu foreliggende Lovforslag anviser. Sidst, da et saadant Lovforslag forelaae, hørte jeg blandt dem, der meente, at dette Dyrtidstillæg burde udvides til dem, der havde en Gage af imellem 800 og 1,000 Rd. Den daværende Finantsminister svarede ikke Snyderligt paa de Bemærkninger, der bleve gjorte; men jeg havde den Overbeviisning dengang, at hvis det kom til en Fornyelse af Forslaget, vilde dette sikkert komme til at optage en Bestemmelse som den, jeg dengang var med at understøtte; og en saadan har ogsaa viist sig i høieste Grad nødvendig efter den Erfaring, som den nuværende Finantsminister eller de, der have meddeelt Oplysningerne, have vundet. Jeg troer derfor at burde anbefale, at Thinget gaaer tilbage til Regjeringens Forslag.

Finantsministeren: Da der af en æret Rigsdagsmand er henvendt et directt Spørgsmaal til mig, troer jeg ikke at kunne undlade ganske kort at udtale mig. Det er — som hvad jeg allerede tidligere under denne Sags Behandling har fundet Anledning til